

ת"פ 1504/12 - מדינת ישראל נגד ח'אלד סייאד, שירה רג'ואן, מחמוד אבו אלהווא

בית משפט השלום באילת

ת"פ 1504-12 מדינת ישראל נ' סייאד(עציר) ואח' 07 אפריל 2014

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:
נגד
הנאשמים:
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שחר עידן, עו"ד שרית קביץ
1. ח'אלד סייאד (עציר)
2. שירה רג'ואן
3. מחמוד אבו אלהווא ע"י ב"כ עוה"ד חיה וייסגרבר

גזר דין

האישום וההרשעה

1. בתאריך 23.5.2013 הורשעו שלושת הנאשמים, לאחר שמיעת הוכחות, בביצוע שלוש עבירות של קשירת קשר לביצוע עוון לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); שלוש עבירות של גניבה בצוותא חדא לפי סעיפים 29 + 384 לחוק העונשין ועבירה של החזקת רכוש חשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.
2. בהכרעת הדין קבעתי כי בכל אחד מהמועדים המפורטים בכתב האישום, 3.8.2012, 6.8.2012 ו-7.8.2012, נכנסו שלושת הנאשמים לחנות "פוקס" שבקניון "מול הים" באילת והסתובבו בה בסדר קבוע. בראש צעד הנאשם 1, לאחריו הנאשמת 2 ולאחריהם הזדנב הנאשם 3. שיטת ביצוע עבירת הגניבה בצוותא חדא, אותה כינתה המאשימה "קיר, יד וסוס" הייתה קבועה, וכך פעלה: שלושת הנאשמים נכנסו לחנות הבגדים בקניון. הנאשם 1 נטל עימו קבוצת חולצות על קולבים ותר אחרי קרבן, בכל המקרים דובר בנשים שנשאו עימן תיק. הנאשם 1 נצמד אליהן, ובעזרת הבגדים שאחז הסתיר את ידו האחרת שתרה אחר מכשירי טלפון בתיקן של הקרבנות. בו בעת, הנאשמת 2 הציגה מצג לפי היא מתעניינת בגדים המוצגים במקום, אך למעשה סוככה על הנאשם 1 והסתירה את מעשיו מעיני אחרים. הנאשם 3 הזדנב מאחורי השניים והמתין לקבלת השלל מידי הנאשם 1. עם ביצוע הגניבה, העביר הנאשם 1 את השלל לנאשם 3, אשר מיהר להסתלק במהירות מהמקום. הנאשמים 1 ו-2 אף הם באבחה אחת איבדו לפתע כל עניין בבגדים שכה התעניינו בהם והסתלקו מהחנות, ולרוב פנו לכיוון שונה מהכיוון אליו פנה הנאשם 3 בצאתו מהחנות.

טיעוני הצדדים לעונש

עמוד 1

3. ב"כ המאשימה, עו"ד שחר עידן, עתר למתחם ענישה הולם, לכל אחד משלושת האישומים, החל מ- 4 ועד ל- 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וענישה כלכלית.

התובע עמד על חומרת העבירות בהן הורשעו שלושת הנאשמים והדגיש כי הם פעלו במהירות, ככנופיה מאורגנת ומיומנת, וביצעו את רצף העבירות בשיטתיות מתוכננת מראש. נטען כי הנאשמים פגעו ברכוש הציבור ובטחונו. הנאשמים פעלו בתעוזה לאור יום, לעיני עוברים ושבים, ובחרו את קרבנותיהם בקפידה, נשים מטופלות בילדים קטנים, אותן כינה התובע כ"טרף קל" בעבור הנאשמים.

ב"כ המאשימה ציין כי בימינו מכשירי הטלפון אינם משמשים עוד כטלפון גרידא, אלא מדובר במכשיר שכולל בתוכו מידע רב, לרבות פרטים אישיים, תמונות וסרטונים.

נטען כי ההגנה בחרה לנהל הליך הוכחות ממושך וזימנה עדים רבים, חלקם ללא צורך. באשר לנאשמים, טען התובע כי הנאשם 1 היה הדומיננטי מבין הנאשמים ופעל כראש הכנופיה באופן אקטיבי. הוא זה שהכניס את ידיו לתיקי הקורבנות ונטל מהם את מכשירי הטלפון. נטען כי לנאשם 1 עבר פלילי מכביד והודגש כי הוא נמנע מלקבל אחריות למעשיו בפני שירות המבחן. התובע ציין כי בתי המשפט אשר השיתו על הנאשם 1 עונשים בגין אירועים שונים הקלו בעונשו כדי לתן לו הזדמנויות לשוב למוטב, אך הנאשם לא ניצל הזדמנויות אלה. בנסיבות אלה, ביקר התובע את המלצות שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1 וגרס שאין מקום להפנות נאשם לגמילה שעה שאין הוא לוקח אחריות על מעשיו. נטען כי הנאשם הפר את האמון שבית המשפט נתן בו עת הפר את תנאי מעצר הבית.

מכל המקובץ, התביעה ביקשה לקבוע את עונשו של הנאשם 1 ברף הגבוה של מתחם הענישה ובנוסף להפעיל את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו, היות ואין הוא עומד בתנאים המאפשרים הארכת התנאי, פעם נוספת, לפי סעיף 85 לחוק העונשין.

בעניינה של נאשמת 2, הפנה התובע לתסקיר שירות המבחן וציין כי ייתכן והנאשמת נגררה אחר הנאשם 1 בביצוע העבירות, אך בלעדיה הן לא היו מתבצעות. נטען כי אף לאחר ההרשעה, הנאשמת לא לקחה אחריות מלאה על מעשיה בפני שירות המבחן. התובע הפנה לעברה הפלילי, הכולל הרשעה בעבירת סמים ואי הרשעה בסיוע לגניבה, וטען כי יש להשית עליה עונש מוחשי והרתעתי שיחדד עבודה את חומרת העבירות שביצעה.

לנוכח נסיבותיה האישיות של נאשמת 2, חלקה בביצוע העבירות והאמור בתסקיר, סבר התובע כי ניתן להסתפק בהשתתפות עונש ברף התחתון של המתחם לכל אחד מהאישומים, בנוסף למאסר מותנה ארוך ומרתיע וענישה כלכלית.

בעניינו של הנאשם 3, הפנה ב"כ התובע לתסקיר שירות המבחן ולעברו הפלילי וטען כי אמנם חלקו בביצוע העבירות דנן היה פחות דומיננטי, אך עדיין היה שותף פעיל שבלעדי לא היו העבירות יוצאות אל הפועל. התובע הסתייג מהמלצת שירות המבחן להטיל על הנאשם 3 עבודות שירות. לנוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם 3 עתר התובע לעונש ברף התחתון של המתחם לכל אחד מהאישומים, בנוסף למאסר מותנה ארוך ומרתיע וענישה כלכלית.

התובע הפנה לפסיקה רלוונטית.

4. ב"כ הנאשמים, עו"ד חיה וייסגרבר, לא הקלה ראש במעשי הנאשמים, אך ציינה כי עסקינן בעבירות רכוש ברף הנמוך, שאינן פוגעות בתחושת הביטחון כדוגמת עבירות התפרצות לבית. הסנגורית ציינה כי הנאשמים ביצעו את העבירות במטרה להפיק רווחים כספיים. לטענתה, הנאשמים פגעו באופן מתון בערך החברתי המוגן, היות ולא נקטו באלימות ולא פרצו לשם גניבה.

ביחס לנאשם 1 עתרה הסנגורית לאמץ את המלצת שירות המבחן ולשלב בתוכנית טיפולית לגמילה מסמים. הסנגורית אישרה כי הנאשם 1 שימש כדמות הדומיננטית שעומדת מאחורי מעשיהם של יתר הנאשמים. נטען כי מצבו ההתמכרותי קשה מאי פעם והנאשם עבר משימוש בקוקאין שנחשב לסם יוקרתי לשימוש בהרואין שנחשב לסם זול. הסנגורית הפנתה לתסקירי שירות המבחן והדגישה כי הנאשם 1 החליט על דעת עצמו לפנות לאשפוזית "הדרך" מתוך רצון ותקווה לקבל עזרה לצורך גמילה מסמים. הוצג מכתב המאשר מועד הגעת הנאשם 1 לאשפוזית "הדרך" (נ/5). הסנגורית עתרה אם כן להטיל על הנאשם 1 עונש טיפולי בקהילה וביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינו.

באשר לנאשמים 2 ו-3 נטען למתחם ענישה החל מענישה שיקומית ועד למאסר קצר בעבודות שירות.

לגבי הנאשמת 2, סברה הסנגורית כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן, נוכח נסיבותיה האישיות, ולהטיל עליה ענישה בדרך של עבודות שירות.

באשר לנאשם 3, הסנגורית ציינה כי גם הוא חסה תחת צלו של הנאשם 1 ועמדה על פער הגילאים שביניהם. נמסר שהנאשם 3 הביע חרטה כנה והאמיתית וניהול ההליך המשפטי היווה עבורו גורם מטלטל. הסנגורית מסרה שהנאשם 3 השתלב בעבודה מסודרת במפעל ואף התקדם למעמד של אחראי על צוות עובדים והוא מוערך על ידי מעסיקיו. הסנגורית ביקשה לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהשית על הנאשם 3, לכל היותר, מאסר קצר שירוצה בדרך של עבודות.

צוין כי הנאשם 1 היה עצור עד תום ההליכים וכי הנאשמים 2 ו-3 שהו למעלה משנה בתנאי מעצר בית.

5. הנאשם 1 ניצל את זכות המילה האחרונה וטען כי ניסה ללא הועיל להתרחק מסמים וכי הוא מודע לנזקים שגורם לעצמו ולסביבתו. הנאשם הודה בהפרת תנאי מצר הבי, בין היתר לצורך אשפוז העצמי בקהילת "הדרך". הנאשם 1 ביקש להשתלב בקהילה טיפולית שתעזור לו להיגמל משימוש ממושך בסמים ואמר שיקבל כל ענישה שתוטל עליו בגין ביצוע העבירות.

הנאשמת 2 הביעה צער על מעשיה.

הנאשם 3 הביע צער והתנצל על מעשיו.

דין והכרעה

6. תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" התווה את עקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (ס' 40ב לחוק העונשין).

מלאכת גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים:

תחילה, אקבע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשמים, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין (סעיף 40ג לחוק העונשין);

לאחר מכן, אבחן האם ראוי לחרוג מן המתחם לקולא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40ד לחוק העונשין) או לחומרא בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה לחוק העונשין);

לבסוף, אקבע את העונש המתאים שיושת על כל אחד מהנאשמים, בהתחשב בצורך בהרתעת הנאשמים (סעיף 40ו לחוק העונשין), בצורך בהרתעת הרבים (סעיף 40ז לחוק העונשין) ובנסיבות האישיות של כל אחד מהנאשמים שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40יא לחוק העונשין), כמו גם בנסיבות אחרות ככל שתמצאנה רלוונטיות (סעיף 40יב לחוק העונשין).

[ראו: ע"פ 2918/13 דבס נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.6.2013)].

מתחם העונש ההולם

7. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימות כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו בית משפט יתחשב בשלושת אלה: ראשית, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; שנית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם; שלישית, במדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.8.2013)). אעמוד להלן על מרכיביו השונים של מתחם העונש ההולם.

8. בכתב האישום מפורטים שלושה אישומים, שכל אחד חובק בחובו מספר עבירות שהתרחשו במועדים שונים כלפי קורבנות שונים. בנסיבות אלה, סבורני כי נכון לראות כל אחד מהאישומים המפורטים בכתב האישום כאירוע נפרד, כמצוות סעיף 40ג לחוק העונשין. הואיל ומדובר בשלושה אירועים של מעשים דומים שבוצעו על רקע זהה ודפוס פעולה זהה, הרי שלמעשה מתחם הענישה שיקבע יהא זהה לכל

אחד מהאירועים. בקביעת העונש המתאים לכל אחד מהנאשמים יובא בכלל חשבון ריבוי האירועים והעבירות הכלולות בהם.

9. **הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה:** הנאשמים במעשי קשירת הקשר לביצוע מעשי הגניבה והחזקת רכוש גנוב פגעו בתחושת הביטחון, הגנה על רכוש, קניינו, פרטיותו ושלוות נפשו של הציבור. המהפכה התקשורתית בשנים האחרונות הפכה את מכשירי הטלפון החכמים (כך למשל, אלה שנגנבו מסוג אייפון או גלאקסי), למכשיר שהכינוי "טלפון" אינו משקף עוד את יכולותיו ותכונותיו. מכשירים אלה כוללים בחובם עולם ומלואו: מידע אישי ופרטי, תמונות וסרטונים, רשימת חברים, התכתבויות אישיות, גישה לחשבונות בנק ולבדיקות רפואיות, גישה לרשתות חברתיות ועוד ועוד, בדומה למחשב נייד. בגניבת מכשיר טלפון "חכם" יש מימד של הסגת גבול לטריטוריה הפרטית של הפרט והיא טומנת בתוכה פגיעה ממשית בביטחון האישי של קורבן העבירה. לפיכך, הפגיעה הנגרמת מגניבת מכשירים מסוג זה אינה רכושית גרידא אלא מדובר בפגיעה קשה בפרטיות ובתחושת הביטחון האישי לא רק של בעל המכשיר, אלא גם של משפחתו וציבור מכריו.

הנאשמים רמסו בגסות את זכותו היסודית של הזולת בקניינו ובנקל ניתן לשוות את ההלם והטראומה שהיו מנת חלקם של קורבנותיהם, משגילו כי מכשיר הטלפון היקר שלהם נגנב מתוך תיקם. מדובר אם כן בפגיעה קשה ברף גבוה הערכים המוגנים. בעניין זה יצוין כי מכשירי הטלפון לא הושבו לבעליהם.

נוכח ערכם הכספי הרב של מכשירים אלה, לצד ממדיהם הקטנים, הפכו מכשירי הטלפון החכמים ליעד מבוקש מצד "גנבי רחוב" ואחרים לשם הפקת רווחים ללא מאמץ ובקלות יחסית. מכאן, הצורך בחומרה בענישה בעבירות אלה, כחלק מהמלחמה בעבירות הרכוש בכללותן, אשר אפשר לומר שהפכו למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם.

בעניין זה יפים הדברים שנקבעו בת"פ (מח' חי') 20658-12-12 **מדינת ישראל נ' ישראל אלמלח** (ניתן ביום 14.7.2013):

"גזילתו של טלפון סלולרי בימים אלה, ובעיקר מכשירי טלפון "חכמים", מהווה למעשה גזילה של מחשב אישי, בו מאוחסן מידע אישי רב של הקורבן, על כל הכרוך בכך. אכן, מעבר לערך הכלכלי של המכשיר עצמו, קיים ערך כלכלי ורגשי למידע העלול ליפול בידי השודד, ומעבר לצער על אובדן הזכרון, אם מדובר בספר טלפונים, בתמונות אישיות, משפחתיות או בנתונים אחרים, יש חשש כי גורמים עברייניים יעשו בנתונים אלה שימוש נוסף."

10. **מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשעו הנאשמים:** בחינת מדיניות הענישה במקרים הקרובים ככל הניתן למקרה דנא מצביעה על מגוון עונשים, היות והענישה נקבעה בתלוי בניסבות המקרה, בהתאם לעבירות הנוספות שהצטרפו ומכאן הקושי לגזור גזירה שווה בינם לבין ענייננו בייחוד לנוכח צבר העבירות שבוצעו.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות רכוש בכלל ובעבירת גניבה בפרט, מתחשבת בצורך להגן על זכות הקניין. לצד עבירת הגניבה, קבע המחוקק עונש מאסר של עד 3 שנים. מלבד עבירות הגניבה, הורשעו הנאשמים בעבירה של קשירת קשר לביצוע עוון לצדה קבע המחוקק עונש מקסימאלי של 24 חודשי מאסר ובעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב לצדה קבע המחוקק עונש מקסימאלי של 6 חודשי מאסר. בחינת מדיניות הענישה הנהוגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, כמפורט להלן:

א. ברע"פ 4973/12 **אמויאל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1.7.2012), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירת גניבה בכך ששלח ידו מעל דלפק פקידת הבנק ולקח כסף בסך ₪ 19,100 שהונח שם על ידיה ללא השגחה. על הנאשם, בעל עבר פלילי רלוונטי, הוטלו **3 חודשים יום מאסר בפועל**, מאסרים מותנים וקנס בסך ₪ 5,000.

ב. בת"פ (מח' ים) 20681-08-12 **מדינת ישראל נ' אדריס** (ניתן ביום 1.9.2013), הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו, בשתי עבירות גניבה ועבירת שוד. בשלושה מועדים, ארב הנאשם לנשים באזור טיילת ארמון הנציב, גנב מידן טלפונים ניידים מסוג "אייפון", נמלט מהמקום ולאחר מכן מכר אותם או הותירם אצלו. על הנאשם, צעיר נעדר עבר פלילי, הוטלו **6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות**, מאסר מותנה ופיצוי ע"ס ₪ 10,000.

ג. בעפ"ג (מחוזי ים) 18727-03-10 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.4.2010), נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בביצוע עבירת גניבה בכך ששלח ידו לתיק וגנב ממנו טלפון נייד. על הנאשם, בעל עבר פלילי רלוונטי, הוטלו **8 חודשי מאסר בפועל** והפעלת מאסר מותנה, סה"כ 11 חודשי מאסר בפועל.

ד. בעפ"ג (מח' ת"א) 36501-02-11 **גוטליב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.9.2011), נדחה ערעורה של נאשמת, אשר הורשעה בביצוע 3 עבירות גניבה, בכך שגנבה פרטי לבוש בסך ₪ 800 מחנות בקניון ונדונה **ל-6 חודשי מאסר בפועל**, יחד עם הפעלת מאסר מותנה, סה"כ 9 חודשי מאסר בפועל.

ה. בע"פ 8182-09-11 (מח' ים) **סעיד אבו נג'מה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.11.2011), הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת גניבה, בכך שגנב ארנק של תייר מתוך תיקו. בית המשפט השלום השית עליו עונש של 24 חודשי מאסר בפועל + 6 חודשי מאסר על תנאי שהופעלו במצטבר (סה"כ 30 חודשים) ומאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי מצא להקל במעט עם הנאשם והעמיד את עונשו על 21 חודשי מאסר בפועל (**15 חודשים** + 6 חודשי מאסר על-תנאי שהופעלו במצטבר).

ו. בע"פ 25337-07-11 (מח' ים) **מדינת ישראל נ' אבו סביחאן** (ניתן ביום 7.9.2011) נידון ערעורו של נאשם אשר הורשע בבית המשפט השלום, על יסוד הודאתו בעבירת גניבה. לנאשם עבר פלילי מכביד. בית המשפט המחוזי מצא לקבל את ערעור המדינה ולהשית על הנאשם **12 חודשי מאסר בפועל** + 6 חודשי מאסר על-תנאי שהופעלו במצטבר (סה"כ 18 חודשי מאסר).

עמוד 6

ז. בת"פ (שלום ב"ש) 12309-11-10 **מדינת ישראל נ' מרדו** (ניתן ביום 29.11.2010), הורשע הנאשם, בעל עבר פלילי, בשלוש עבירות גניבה, בכך שגנב מכשירי טלפון ניידים מנשים שהיו מאושפזות בבית חולים "סורוקה" בבאר שבע. על הנאשם הוטלו **7 חודשי מאסר בפועל**, יחד עם הפעלת מאסרים מותנים, סה"כ 10 חודשי מאסר בפועל.

11. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות לשלושת הנאשמים** (סעיף 40ט לחוק העונשין), מצאתי להביא בכלל חשבון, את התכנון שקדם לביצוע העבירות שכן השלושה פעלו בהתאם לתכנית שיטתית, סדורה ובמהירות המצביעה על מיומנות רבה. כפי שציינתי בהכרעת הדין, "שיטת הביצוע" שבה נקטו הנאשמים, הקרויה "קיר, יד וסוס", התנהלה כדלקמן: שלושת הנאשמים נכנסו לחנות והסתובבו בה בסדר קבוע, כאשר לכל אחד מהם תפקיד מוגדר להגשמת ביצוע הגניבות. בראש צעד הנאשם 1, לאחריו הנאשמת 2 ולאחריהם הנאשם 3. הנאשם 1, הוא "היד", נטל קבוצת חולצות על קולבים ותר אחרי קרבן, נשים עליהן תיק. הנאשם 1 ניצמד אל הקרבן ובאמצעות החולצות שהחזיק הסתיר את ידו האחרת, שנשלחה לתיק הקרבן. בו בעת, הנאשמת 2, אשר לקחה על עצמה את תפקיד "הקיר", הציגה מצג לפי היא מגלה עניין רב בבגדים המוצגים במקום, אך למעשה נצמדה לנאשם 1, סוככה עליו ובדרך זו הסתירה את מעשיו מעיני אחרים. הנאשם 3, הוא "הסוס", שהה בסמוך לנאשמים האחרים, ומרגע שהנאשם 1 גנב מכשיר טלפון העבירו לידיו והנאשם 3 עזב במהירות את המקום והמכשיר עימו. ואז, באבחה אחת, איבדו כולם עניין בבגדים, זרקו הכל לצדדים והסתלקו במהירות מהמקום.

הנאשמים שבו פעם אחר פעם על דפוס פעולה זה, באופן מדויק. מדובר אם כן בפעולות מתוכננות היטב. הנאשם 1 לקח את התפקיד הדומיננטי והוביל את החבורה אל הקרבנות. הנאשם 1 הפעיל היטב את השפעתו על יתר הנאשמים. ברם, מעשיו לא היו יוצאים אל הפועל לולא פעילותם של יתר הנאשמים ואין להקל ראש בחלקם שלהם. אמנם, הנאשמים לא הפעילו אלימות כלפי קרבנותיהם, אך "השכילו" לאתר קרבנות קלים לביצוע העבירה, נשים מטופלות בילדים קטנים בתוך חנות הומה אדם. הנאשמים לא נרתעו מכך שמדובר באור יום, ולא מכך שזירת האירוע הייתה קניון עמוס לעייפה. הנאשמים היו חדורי מוטיבציה למימוש תכניתם אל הפועל. באשר לנזק שנגרם מעבירת הגניבה יש לתן הדעת לפגיעה ברכוש הקרבנות ולבהלה שלבטח אחזה בהם עת גילו כי מכשיר הטלפון החכם שלהם נגנב מתוך תיקם. הנזק שנגרם ממעשיהם של הנאשמים התבטא באובדן מכשירי טלפון יקרי ערך ואובדן נתונים רבים אחרים כגון יומן ופרטים סנטימנטליים כגון תמונות בני משפחה. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות, עשוי היה להיות גדול ומשמעותי, במידה ומי מהקרבנות היה שם ליבו למעשה, עד להתדרדרות לאלימות פיזית. הטלפונים לא אותרו ולא הושבו לבעליהם כך שהנזק שנגרם בפועל מוחשי. הנאשמים פעלו כפי שפעלו למען הפקת רווחים קלים להשגה על חשבון פגיעה בקניין הזולת. לא נגרעה יכולתם של הנאשמים להבין את מעשיהם ואת הפסול הברור שבהם ובכל עת יכלו לחדול ממעשיהם ולתקנם כפי המצופה, מבלי שעשו זאת. לא נשמעו סיבות המשמשות לזכות הנאשמים. לא נשמעה טענה לעניין מצוקתם הנפשית עקב מעשיהם. הנאשמים אף אינם קרוב לסייג אחריות פלילית.

12. בהתחשב בכל הנאמר עד כה, ובשים לב לעקרון ההלימה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בגין כל אחד משלושת האירועים נשוא כתב האישום נע בין 4 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה למשך מספר חודשים, מאסר מותנה וענישה כספית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

13. כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחם בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סעיף 40ד לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סעיף 40ה לחוק העונשין).

הנאשם 1 הביע רצון להיגמל מסמים ומסר לבית המשפט כי הוא מעוניין להשתלב בהליך טיפולי לגמילה מסמים. ברם, לא שוכנעתי כי די בכך כדי לסטות לקולא ממתחם הענישה ההולם. מבלי להקל ראש ברצונו של הנאשם 1 להיגמל מסמים, תמוה בעיני העיתוי בו בחר להעלות רצונו זה. בנסיבות אלה, חומרת העבירות שביצע בנסיבותיהן לא מצדיקה חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם (סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין).

מנגד, על אף שעברו של הנאשם 1 מצביע על אדם רצידיביסט בעבירות בהן הורשע, לא שוכנעתי כי נשקפת ממנו סכנה מוחשית לציבור, כזו המצדיקה חריגה מרף מתחם הענישה לחומרה.

כך גם בעניינם של נאשמים 2 ו-3, לא מצאתי לסטות ממתחם הענישה שקבעתי לעיל לקולא בשל שיקולי שיקום או לחומרה בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור.

לפיכך, אגזור את העונש המתאים לכל אחד מהנאשמים, תוך בחינת נסיבותיו ושיקולי ההרתעה בד' אמות מתחמי הענישה שקבעתי לעיל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

14. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשעו הנאשמים, יש לקבוע את העונש המתאים לכל אחד מהם. בגזירת העונש המתאים לנאשמים שמלפניי וכמצוות סעיף 40יא לחוק העונשין, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מן האמור בתסקירי שירות המבחן, מטיעוני הסנגור לעונש, מרישומי הפלילי של הנאשם ומדבריו שלו לבית המשפט. בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)).

הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות בעניינו של הנאשם 1

15. הנאשם 1, יליד 1979, בעל עבר פלילי עשיר, ובעברו עסק בעבודות מזדמנות בתחום המלונאות. לחובתו גיליון הרשעות ארוך הכולל הרשעות רבות בשלל עבירות רכוש - גניבה, כייסות, קבלת דבר

במרמה, החזקת נכס החשוד כגנוב; עבירות איומים; עבירות סמים - החזקת סמים לצריכה עצמית; עבירות אלימות - תקיפת שוטר ומעשה מגונה בפומבי. הנאשם נידון לעונשי מאסר בפועל (סך העולה על 9 חודשים), מאסרים מותנים, פסילת רישיון, והתחייבויות להימנע מביצוע עבירות. כנגד הנאשם תלוי ועומד עונש מאסר מותנה.

16. הנאשם 1 הופנה לשירות המבחן, ובעניינו הוגשו 3 תסקירים, כדלקמן:

ביום 12.11.2013 הוגש תסקיר במסגרתו נסקרו קורות חייו ומצבו המשפחתי של הנאשם 1, אך מפאת צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 1 מנהל אורח חיים שולי מגיל צעיר ופועל על פי דפוסי חשיבה עבריינים מגובשים, בעוד הוא מנסה להציג עצמו כאדם נורמטיבי שמצליח לתפקד בתחומי החיים השונים. הנאשם עבד בשנים האחרונות בעבודות מזדמנות בתחום המלונאות. צוין כי הנאשם 1 מכור לסמים מאז גיל 14 ולדבריו התנסה בסוגי סמים שונים ובנים האחרונות הוא התמכר לקוקאין. במהלך השנים הוא עבר מספר ניסיונות גמילה קצרים שלא צלחו. ניסיון הגמילה האחרון נעשה בשנת 2009 והנאשם הצליח לשמור על ניקיון מסמים למשך שנה וחצי לאחר סיום הטיפול. לאחרונה, בהיותו במסגרת מעצר בית בהליך זה, נישא הנאשם, אך לאחר כחודש עזבה אשתו את הבית וחזרה לבית הוריה. כתוצאה מכך, חזר הנאשם לעשות שימוש מאסיבי בסם הקוקאין. הנאשם 1 הביע הסכמתו להצעת שירות המבחן להשתלב בקהילה טיפולית לצורך גמילה מסמים. באשר לעבירות בהן הורשע, שלל הנאשם אחריותו לביצוען, כך בפני שירות המבחן. הנאשם מסר כי הסתובב בחנות עם חבריו כי היה מעוניין לרכוש מוצרים והכחיש תכנון לגניבת טלפונים או גניבתם בפועל. הנאשם מסר לשירות המבחן כי הינו מוכן להודות בעבירות בהן הורשע על מנת שיוכל להשתלב בתוכנית גמילה. שירות המבחן התרשם כי העבירות בוצעו על רקע אורח חייו השולי של הנאשם 1 והעריך כי יש צורך בהשתתפות ענישה טיפולית שיקומית ארוכה על הנאשם 1.

ביום 23.12.2013 הוגש תסקיר נוסף ממנו עלה כי הנאשם 1 הגיע מיזמתו לאשפוזית "הדרך", נקלט והחל תהליך טיפול, חרף תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו ומבלי שידע זאת לגורמים הרלוונטיים. שירות המבחן המליץ לשנות בהתאם את תנאי שחרורו של הנאשם 1 אטעים כי בין לבין נעצר הנאשם מחדש עד לתום ההליכים, בשל הפרות תנאי השחרור.

ביום 3.2.2014 הוגש תסקיר נוסף, שעה שהנאשם 1 עצור. שירות המבחן מסר כי מצבו מתדרדר שכן החל להשתמש בסם מסוג הרואין שלצורך מימונו היה מעורב באירועים פליליים נוספים, תוך הפרת תנאי מעצר הבית. שירות המבחן מסר כי בזמן שהותו באשפוזית "הדרך", הוא שיתף פעולה עם הגורמים הטיפולים. שירות המבחן ציין כי הנאשם 1 הביע מוטיבציה לתוכנית טיפולית במסגרת מאסר מאחורי סורג ובריא או בכל מסגרת אחרת. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 1 זקוק להתערבות טיפולית אינטנסיבית שתסייע לו להיגמל משימוש בסמים ותמנע הישנות התנהגות עוברת חוק ומעורבות בפלילים.

17. לא מצאתי לאמץ את המלצות שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1, שכן סבורני כי השירות שם את לבו לשיקולי השיקום של הנאשם כאשר בפני בית המשפט מצויה התמונה הכוללת כפי שנקבע בין היתר

ברע"פ 5434/07 שאדי פריג' נ' מדינת ישראל, מיום 9.7.2007:

"מתפקידו של בית המשפט להעריך ולשקול נסיבות רבות ומגוונות, כמו למשל, חומרת העבירה ונפיצותה בציבור, הגנה על שלום הציבור וביטחונו, הרתעת העבריינים ועבריינים בכוח, התגמול שבענישה וכיוצא באלה. שיקולים אלה אינם מתחום שיקוליו של קצין המבחן, ואין הוא אף מוסמך להמליץ לגביהם. השופט, הוא אשר ישים במאזני שיקוליו, כאחד השיקולים החשובים, גם את המלצתו של קצין המבחן. אך בכך לא סגי (ראו גם ע"פ 405/06 מדינת ישראל נ' אחד חלייחל (טרם פורסם, 8.5.2006)). ודוק; ההחלטה בדבר הענישה היא תחת סמכותו הבלעדית של בית המשפט."

18. הנאשם 1 פרוד ללא ילדים כך שלא מצאתי כי ענישה מאחורי סורג ובריח תסב לו נזק לא מידתי. הנאשם 1 לא נטל אחריות על מעשיו, לא חזר למוטב, לא ניסה לתקן את תוצאות העבירות או לפצות את הקורבנות על הנזקים שגרם להם.

בבסיס השיקולים לחומרה הבאתי את חומרת העבירות שביצע הנאשם; העדר אינדיקציה להתנהגות חיובית או תרומה לחברה; עברו הפלילי המכביד ואי לקיחת אחריות על מעשיו. מעיון בגזרי הדין שניתנו בענייניו, נראה כי הנאשם אימץ לעצמו את הכייסות וגניבת הטלפונים כדרך חיים ומקור פרנסה. גם התנהלותו בהליך זה בשלה נאלץ בית המשפט לדחות דיונים לצורך הופעתו ואף להוציא צו הבאה צריכה להיזקף לחובתו. מהאמור בתסקירי שירות המבחן, ספק האם הנאשם ער לחומרת מעשיו. חמורה בעיני העובדה שבשעת ביצוע העבירות דידן, היה תלוי ועומד מעל ראשו עונש מאסר מותנה, למשך 7 חודשים וכאשר לחובתו הרשעות קודמות באותה עבירה ממש ובכל זאת לא היה בכך כדי להרתיעו מלשוב ולבצע אותה עבירה פעם אחר פעם. נמצא כי תקופות מאסר קודמות שהושתו עליו לא הניעו אותו עד כה מעליה על מסלול נורמטיבי. לנוכח כל האמור, אני מוצא כי שיקול ההגנה על הציבור צריך להוות שיקול מרכזי בגזרת עונשו של הנאשם 1.

יש לציין כי הנאשם 1 שימש כ"ראש החבורה". הוא זה שהפעיל את יתר הנאשמים והניע אותם לביצוע העבירות. הנאשם 1 שימש כרוח החיה, היוזמת והמפעילה של הפעילות העבריינית. הוא זה שפיקד על המשימה ועל כן עליו לשאת באחריות לחומרה. נוכח חומרת מעשיו באופן מוחלט ובאופן יחסי ליתר הנאשמים הדבר יבוא לידי ביטוי בענישת הנאשם 1.

19. רצונו של הנאשם להיגמל מסמים הוא רצון מבורך ויש לעודד זאת. ברם, לא שוכנעתי במקרה דנא בכנות רצונו זה של הנאשם. סבורני כי הנאשם פנה לאשפוזית הדרך, תוך הפרת מעצר הבית בו היה נתון על מנת לנחלץ עצמו מענישה מוחשית. היות והנאשם לא הפנים את חומרת מעשיו ובחר שלא לקחת אחריות, סבורני כי אין מנוס אלה להשית על הנאשם עונש מוחשי והרתעתי על מנת לחדד עבורו את חומרת מעשיו. רצונו המבורך של הנאשם להיגמל מסמים יכול ויבוא לידי מימוש במסגרת הליכי הגמילה בין כתלי הכלא.

במסגרת השיקולים לקולא הבאתי בחשבון את נסיבות חייו הקשות של הנאשם, כפי שתוארו בתסקירי שירות

המבחן ואת תקופת מעצרו וההגבלות שהוטלו על חירותו.

20. בנסיבותיו של הנאשם 1 מצאתי כי יש מקום להפעיל את המאסר המותנה שהושת עליו, ולו באופן חלקי. מפסקי הדין שהציגה המאשימה, בעניינו של הנאשם 1, עולה כי דפוס הפעולה של גניבת טלפונים חזר על עצמו פעם אחר פעם והרשעות ועונשים שהוטלו עליו לא מנעו ממנו לשוב על התנהלותו העבריינית. משכך, לא מצאתי הצדקה להימנע מהפעלת המאסר המותנה כפי בקשת ההגנה. עם זאת, לא אמתח את שורת הדין עם הנאשם והמאסר המותנה יופעל כאמור באופן שחלקו במצטבר וחלקו בחופף לעונש שיוטל עליו בהליך זה.

הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות בעניין הנאשמת 2

21. הנאשמת 2, ילידת 1982, רווקה מתגוררת בבית אמה ועובדת זה מספר חודשים כנציגת מכירות בחברת ביטוח.

ביום 2.12.2013 הגיש שירות המבחן תסקיר בעניינה של הנאשמת 2, במסגרתו סקר את קורות חייה ותיאר אותה כבעלת מאפיינים מניפולטיביים שנוטה לבדוק באופן מתמיד את הגבולות בין המותר לאסור. נמסר כי הכירה את הנאשם 1 כשהייתה בת 22 והייתה בת זוגו למשך תקופה. הנאשמת מסרה כי הנאשם 1 השפיע עליה באופן שלילי. במסגרת אבחון בהליך אחר, הקודם להליך דנא, דיווחה הנאשמת על ניתוק הקשרים עם גורמים שוליים. לימים, הסתבר כי הנאשמת קשורה לסביבה עבריינית ושיתפה פעולה בביצוע העבירות עם הנאשם 1.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטלת אחריות חלקית לחלקה בביצוע העבירות נשוא דיונו. הנאשמת נוטה לצמצם את מעורבותה ולטשטש את חלקה האקטיבי במהלך ביצוע העבירות וביקה להטיל את האחריות על הנאשם 1, בעקבותיו נגררה לביצוע המעשים. שירות המבחן מסר כי לאחר שעימת את הנאשמת עם האמור בכתב האישום מצאה הנאשמת לקחת אחריות במידה רבה יותר.

הנאשמת הביעה רצון לשינוי בחייה ולייצובם וביטאה רצון לקבל טיפול ותמיכה. שירות המבחן ציין כי לנוכח התנהלות בעייתית ומניפולטיבית שגילתה הנאשמת במהלך האבחונים הקודמים, הם התלבטו באשר לרמת המוטיבציה של הנאשמת באשר להשתלבות בהליך שיקומי. לבסוף, שירות המבחן מצא לנכון להמליץ על אפיק שיקומי כך שתועמד בצו מבחן למשך 18 חודשים והמליץ על ענישה מוחשית והרתעתית, לנוכח חומרת העבירות והיקפן, בדמות של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

מעיון במרשם הפלילי של הנאשמת, עולה כי לחובתה הרשעה קודמות בעבירת החזקת סמים לשימוש עצמי.

22. בבסיס השיקולים לחומרה עומדת חומרת העבירות והיקפן, והמדיניות המשפטית בענישה בעבירות אלו. הנאשמת 2 אמנם הביע צער על מעשיה בפני בית המשפט, אך דומה כי לא דיברה מתוך הפנמת הפסול שבמעשיה שכן לקחה אחריות חלקית בלבד בפני שירות המבחן.

הנאשמת 2 לא ערכה מאמצים לתיקון תוצאות העבירות. לא הוכחה בפני התנהגות חיובית של הנאשמת 2 או תרומתה לחברה.

חומרת העבירות ונסיבות ביצוען בשילוב האמור בתסקיר מציינים תמונת מסוכנות ומביאים למסקנה ברורה כי לא די בעונשים טיפוליים בדמות צווי מבחן וצווי של"צ, אלא שבעניינה של הנאשמת 2 יש צורך בענישה מוחשית בדרך של מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות על מנת להמחיש עבודה את החומרה שבמעשיה.

23. כנגד השיקולים לחומרה, עומדים לנאשמת 2 גם שיקולים לקולא. הבאתי בחשבון את גילה הצעיר של הנאשמת ואת התנתקותה הנטענת מגורמים עבריינים. עוד הבאתי בחשבון את נסיבותיה האישיות ומסכת חייה כפי שתוארה בתסקיר שירות המבחן, את עברה הפלילי שאינו מכביד וההגבלות שהוטלו על חירותה במסגרת תניאי שחרורה.

24. הנאשמת 2 הופנתה לממונה על עבודות שירות לצורך בחינת התאמתה וכשירותה לבצע עבודות שירות. ביום 2.1.2014 התקבלה חוות דעת הממונה ממנה עולה כי הנאשמת מתאימה לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות. לאור כל האמור סבורני כי העונש המתאים לנאשמת 2 לנוכח הערך החברתי שנפגע ממעשיה, מידת הפגיעה, מדיניות הענישה, נסיבות ביצוע העבירות, ונסיבותיה האישיות, ימצא ביטוי בהטלת עונש מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות לצד עונשים צופי פני עתיד וענישה כספית.

הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות בעניין הנאשם 3

25. הנאשם 3, יליד 1990, הורשע בשנת 2009 בעבירת הסעת שוהה בלתי חוקי והוטל עליו עונש מאסר ל-60 יום.

ביום 2.12.2013 הגיש שירות המבחן תסקיר לגבי הנאשם 3, במסגרתו סקר את קורות חייו ומשפחתו ועמד על הקשיים שחווה בילדותו, אך בשל צנעת הפקט אמנע מפרט מעבר לדרוש. הנאשם התרועע במהלך השנים עם גורמים שוליים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 3 נושא באחריות מלאה למעשיו בגינם הורשע בהליך זה. הנאשם 3 תיאר בפני שירות המבחן חששות ופחדים שליוו את מעשיו המתוארים בכתב האישום, כשלמעשה הושפע ונגרר אחר הנאשם 1. שירות המבחן ציין כי ניכר שהנאשם 3 חש חרטה על מעשיו העברייניים וכי ההליך המשפטי, לרבות מעצרו ומעצר הבית, היוו גורם הרתעתי בעבורו. עם קבלת אישור לצאת לעבוד, השתלב הנאשם 3 במפעל "סודה קלאב" ותיאר בגאווה בפני שירות המבחן כי הוא מנהל צוות של 3 עובדים ומקבל משוברים חיוביים ממעסיקו.

שירות המבחן סבר כי הנאשם 3 יכול להיתרם רבות מתהליך טיפולי לצורך חידוד הבנתו לקשיין הרגשיים ולהפנמת גבולות המותר והאסור ועל כן הומלץ להטיל צו מבחן למשך 18 חודשים. בנוסף, הומלץ על השתתף מאסר לריצוי בעבודות שירות לתקופה קצרה כדי לא לפגוע במקור פרנסתו במפעל.

26. בבסיס השיקולים לחומרה עומדת חומרת העבירות והיקפן והמדיניות המשפטית בענישה בעבירות אלה. הנאשם לא ערך מאמצים לתיקון תוצאות העבירות ולא הוכחה בפני התנהגות חיובית או תרומתו לחברה. בנסיבותיו של הנאשם 3 דומה כי לא יהא די בהשתתף עונש טיפולי, הגם שהוא נחוץ, אלא יש צורך בענישה מוחשית בדרך של מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות.

27. כנגד השיקולים לחומרה, עומדים לנאשם גם שיקולם לקולא. הבאתי בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם ואת נסיבות חייו הקשות כפי שתוארו בתסקיר. כן הבאתי בחשבון את לקיחת האחריות על מעשיו כפי שהתרשם שירות המבחן. הנאשם 3 ביצע את העבירות בהן הורשע בהיותו בן 22 ונושא באמתחתו הרשעה אחת בלבד בגין הסעת שוהים בלתי חוקיים.

הנאשם 3 הודה שנגרר אחרי הנאשם 1, חש חרטה על מעשיו ומסר כי ההליך המשפטי התווה עבורו גורם הרתעתי. הנאשם 3 אשר מועסק במפעל לשביעות רצונו של המעסיק, משקיע מאמצים ושואף להוסיף ולהתקדם בעבודתו. הנאשם 3 הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי ושירות המבחן העריך כי הוא ייתרם רבות מהליך כזה כך שהמליץ להטיל עליו צו מבחן ארוך לצד מאסר בעבודות שירות. כמו כן, לקחתי בחשבון את ההגבלות שהוטלו על חירותו במסגרת תנאי השחרור.

28. הנאשם 3 הופנה לממונה על עבודות שירות לצורך בחינת התאמתו וכשירותו לבצע עבודות שירות. ביום 8.1.2014 התקבלה חוות דעת הממונה ממנה עלה כי הנאשם 3 מתאים לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

בנסיבות אלה, לאחר שנתתי דעתי להרתעת הנאשם עצמו ולהרתעת עבריינים בכוח, מצאתי כי האינטרס הציבורי יימצא ביטוי הולם בהשתתף עונש מוחשי על הנאשם בדמות מאסר בפועל קצר בעבודות שירות לצד צו מבחן ארוך.

29. אציין כי לא מצאתי לזקוף לחובת הנאשמים את ניהול המשפט, לרבות שמיעת עדים, כמצוות סעיף 40א(6) לחוק העונשין. אולם, הנאשמים אינם זכאים להקלה לה זכאים נאשמים אשר לוקחים אחריות למעשיהם, מביעים חרטה וחוסכים מזמנו של בית המשפט, התביעה והעדים.

העונש המתאים לנאשמים

30. סוף דבר. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, באיזון ביניהם ובשים לב לפסיקה הנוהגת, סבורני כי מן הראוי להשית על הנאשמים עונש, כדלקמן:

לנאשם 1:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים, אשר תמנה החל מיום מעצרו - 29.12.2013, בניכוי ימי המעצר בין התאריכים 31.10.2012-7.8.2012.

הפעלת מאסר על תנאי - אני מפעיל בזאת מאסר על תנאי שהוטל על הנאשם 1 ביום 13.5.2010 בת"פ 4745/08 של בית משפט השלום בראשון לציון, לתקופה של 7 חודשים, כאשר 5 חודשים ירוצו במצטבר ו-2 חודשים בחופף לעונש המאסר לעיל.

סך הכל ירצה הנאשם 1 מאסר בפועל למשך 17 חודשים, ממועד מעצרו ובניכוי ימי המעצר.

לנוכח רקעו והבעת רצונו להיגמל מסמים, אני מורה לשירות בתי הסוהר לבחון את התאמת הנאשם 1 לתוכנית גמילה מסמים במסגרת בית הסוהר.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו, יעבור על כל עבירת רכוש, למעט החזקת נכס החשוד כגנוב.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים. הנאשם 1 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

פיצוי - הנאשם 1 ישלם לכל אחת מהמתלוננות פיצוי בסך 1,500 ₪ ובסה"כ 4,500 ₪. הפיצוי ישולם ב- 6 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם עד ליום 1.5.2014 ויתר התשלומים מידי 1 לכל חודש שלאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלוננות על פי כתובות עדכניות שתמסור המאשימה תוך 10 ימים.

התחייבות - הנאשם 1 יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪, אשר יהיה עליו לשלם באם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת רכוש. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים, ייאסר בגין כך למשך 90 ימים.

לנאשמת 2:

31. מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים. תקופת המאסר תרוצה בדרך של עבודות שירות כפי חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות. משחלף מועד תחילת ריצוי עבודות השירות שצוין בחו"ד הממונה, תוגש חו"ד מעודכנת בעניינה של הנאשמת 2. הנאשמת 2 מוזהרת כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות, לרבות אי היענות לבדיקות סמים, עשויה להביא להפקעתן ולריצוי העונש במתקן כליאה.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים. הנאשמת 2 תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום תעבור על עבירת רכוש נוספת למעט עבירת החזקת נכס החשוד כגנוב.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים. הנאשמת 2 תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום תעבור על עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

צו מבחן - הנאשמת 2 תעמוד לפיקוח של קצין מבחן, כאמור בפקודת המבחן (נוסח חדש), התשכ"ט-1969, למשך תקופה של 18 חודשים שתחילתה היום, הכל בהתאם לתכנית, הנחיות ופיקוח שירות המבחן. לא תעמוד הנאשמת 2 בצו המבחן, ניתן יהיה לגזור מחדש את עונשה.

פיצוי - הנאשמת 2 תשלם לכל אחת מהמתלוננות פיצוי בסך ₪ 1,500 ובסה"כ ₪ 4,500. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם עד ליום 1.7.2014 ויתר התשלומים מידי 1 לכל חודש שלאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלוננות על פי כתובות עדכניות שתמסור המאשימה תוך 10 ימים.

התחייבות - הנאשמת 2 תחתום על התחייבות בסך ₪ 8,000, אשר יהיה עליה לשלם באם בתוך שלוש שנים מהיום תעבור על כל עבירת רכוש. היה והנאשמת לא תחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים, תיאסר בגין כך למשך 60 ימים.

לנאשם 3:

32. מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים. תקופת המאסר תרוצה בדרך של עבודות שירות כפי חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות. הנאשם 3 מוזהר כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות, לרבות אי היענות לבדיקות סמים, עשויה להביא להפקעתן ולריצוי העונש במתקן כליאה.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים. הנאשם 3 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יעבור על עבירת רכוש נוספת למעט עבירת החזקת נכס החשוד כגנוב.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים. הנאשם 3 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים

מהיום יעבור על עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

צו מבחן - הנאשם 3 יעמוד בפיקוח של קצין מבחן, כאמור בפקודת המבחן (נוסח חדש), התשכ"ט-1969, למשך תקופה של 18 חודשים שתחילתה היום, הכל בהתאם לתכנית, הנחיות ופיקוח שירות המבחן. לא יעמוד הנאשם 3 בצו המבחן, ניתן יהיה לגזור מחדש את עונשו.

פיצוי - הנאשם 3 ישלם לכל אחת מהמתלוננות פיצוי בסך 1,500 ₪ ובסה"כ 4,500 ₪. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם עד ליום 1.7.2014 ויתר התשלומים מידי 1 לכל חודש שלאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלוננות על פי כתובות עדכניות שתמסור המאשימה תוך 10 ימים.

התחייבות - הנאשם 3 יחתום על התחייבות בסך 8,000 ₪, אשר יהיה עליו לשלם באם בתוך שלוש שנים מהיום יעבור על כל עבירת רכוש. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים, ייאסר בגין כך למשך 60 ימים.

מוצגים - ניתן בזאת צו כללי לפי שיקול דעת המאשימה.

33. המזכירות תשלח העתק של גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות בשב"ס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ז' ניסן תשע"ד, 07 אפריל 2014, במעמד הצדדים.